

POHÁDKA O ZOUBKOVÉ VÍLE

Ludmila Bakonyi
Selingerová

Ilustroval
Alessandro Ceccarelli

edika.

Pohádka o zoubkové víle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Ludmila Bakonyi Selingerová
Pohádka o zoubkové víle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

edika.

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Ludmila Bakonyi Selingerová, 2024
Illustrations © Alessandro Ceccarelli, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-266-2019-8
ISBN e-knihy 978-80-266-2021-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pohádka o zoubkové víle

Aktivity, hry a zajímavosti o zoubcích

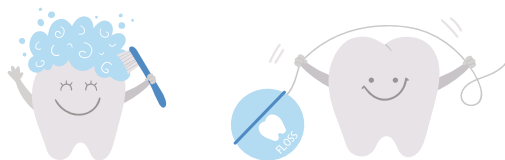
Ludmila Bakonyi Selingerová

ilustroval Alessandro Ceccarelli

Obsah

Kde se vzala, tu se vzala.	6
Víla v zácvičku.	13
První zoubek	19
Jedovatá tlama.	27
Žraločí poklad	34
Něco na zub.	41
Tygrův úsměv	48
Žabí zubení	55
Jednozubý mrož	63
Koňská perlička.	71
Sloní stolička	79
Králičí hlodák.	88
Poslední výprava	96
Zoubková zkouška.	105
Příručka pro víly	116
Zajímavosti a rekordy.	118
<i>Pan rekordman.</i>	118
<i>Další, prosím.</i>	118
<i>Zvířecí jednorožec</i>	118

<i>Největší špičáky</i>	<i>118</i>
<i>Zubní schovky</i>	<i>119</i>
<i>Zuby v jazyku?</i>	<i>119</i>
<i>Zuby v žaludku?</i>	<i>119</i>
<i>Ptačí zub</i>	<i>119</i>
<i>Šnečku, šnečku, vystrč zoubky</i>	<i>120</i>
<i>Jak je to s velrybami?</i>	<i>120</i>
<i>Bacha na hrocha!</i>	<i>120</i>
Čištění zubů	121
<i>Co bylo před kartáčkem?</i>	<i>121</i>
Jak na čištění zubů	124
Zdraví a strava	127
U pana zubaře	129
Jak zoubky padají?	132
Hry a aktivity s dospělými	134
<i>Cvičení</i>	<i>134</i>
<i>Povídání</i>	<i>135</i>
<i>Rytmizace</i>	<i>137</i>
<i>Poznávání a myšlení</i>	<i>138</i>
<i>Imaginace</i>	<i>141</i>
<i>Výtvarka a experimenty</i>	<i>142</i>
<i>Čísla a písmena</i>	<i>147</i>

Kde se vzala, tu se vzala

Schválně, kdo z vás zná víly? Všichni? To mě vůbec nepřekvapuje. Víly znají všichni, to se ví. Jsou přece v každé druhé pohádce. Provázejí miminka u kolébek, bydlí v lesích, na loukách i v moři a bez nich by svět nebyl vůbec tak krásné místo. Kde se ale berou? Už jste si někdy položili otázku, jak přicházejí na svět?

Líhnou se z vajíček, nebo je vílí maminky nosí v bříšku?

Snad se zjeví jakoby nic ze vzduchu?

Odpověď v žádném atlase ani učebnici nenajdete. To si musíte vyhrnout rukávy, sbalit notes, dalekohled a zamířit přímo do terénu, když chcete na podobné tajemství přijít. Počkejte, nemusíte hned běžet pro batůžky. Vy můžete tu objevitelskou výpravu podniknout přímo z vašich pokojků a postýlek. Jak to?

V této knize si totiž tajemství jednou provždy odhalíme a bude to právě teď. Uslyšíte to jako úplně první na celém světě! Tak pořádně poslouchejte, protože to tajemství není jen jedno. Dozvíte se hned čtyři nikdy nevyřčená a nezjištěná

tajemství! Proč jsou čtyři, ptáte se? Přece podle toho, jaká víla zrovna na svět přichází. Pampadá, tady je máte:

Tajemství první: Mořské víly ke zrození potřebují, aby nad vlnami zasvítilo slunce v pravé poledne, prozářilo vodu a jeho paprsek se dostal až k lastuře s největší perlou. Ta se otevře, perla vystoupí k hladině a nesena mořskou pěnou se rozvine jako leknín. Uprostřed toho perlového leknínu najdete úplně čerstvou mořskou vílu. Rozkošné, vidíte?

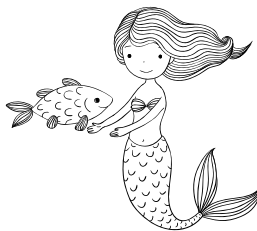
Tajemství druhé: To, co platí pro mořskou vílu, ale vůbec neplatí pro luční víly. Ty zase čekají na podvečer při letním slunovratu. To musí v jednom trsu vedle sebe vyrůst devatero svatojánských bylin. Pod nimi když pak cvrčci zahrají letní sonátu a do toho padne večerní rosa, tak v tu chvíli se může ten nejvoňavější květ heřmánku stát místem, kde přijde na svět luční víla.

Tajemství třetí: Lesní víly zase potřebují déšť a bouři, která promáčí všechny listy a kůru. Za pravidelného bubnování těžkých kapek, pod kloboukem královského hříbu (samozřejmě bez jediného červíka!), na polštářku měkoučkého mechu a pozor, zásadně jen vedle pařízku, který připomíná chaloupku. Tehdy otevře oči nová lesní víla.

Tajemství čtvrté: Teď nás čeká to nejdůležitější. Víla, o které bude celá tahle pohádka. Přece zoubková! Najít mořskou, luční nebo lesní vílu je těžký úkol, ale vypátrat zoubkové a zjistit, jak se to s nimi má, to je úkol skoro nadlidský. Můžete hledat v horách i v jeskyních, u rybníka i na poli, ale nenajdete nic. Pouze za jarního rána, u rozkvetlé třešně, kterou zalije růžové světlo z červánků a v tu chvíli na ni usedne motýlek, tak ji objevíte!

Úkol:

Pamatuješ si to správně? Přiřaď vílu ke způsobu, kterým přichází na svět.

A přesně to se zrovna dneska stalo. Vyloupkla se a vůbec vám nevěděla, co si hned počít. Rozkošná, malinkatá zoubková vílička, celá ještě rozespalá a zmatená z toho velikého světa okolo. A považte, žádná další víla nikde, aby jí třeba poradila, co a jak. To snad ne!

Musela se pořádně napít z kvítku a slupnout celou lesní jahůdku, aby nabrala sílu a mohla vůbec roztáhnout růžová křídélka. Určitě jste moc zvědaví, jak si poradila, a já už vás nebudu déle napínat. Hned jak skončí tahle věta, hurá do vílího světa.

Ta malinká víla se jmenovala Sofinka. Chudák vám létala po zahrádce celá zmatená a přemýšlela, kam se vydat.

Naštěstí však nebyla tak sama, jak to na první pohled vypadalo. Každá víla má svého ochránce. Je to právě ten motýl, díky kterému se zrodila z třešňového květu. Právě po něm má víla kresbu na křídélkách. Podle toho poznáte, ke kterému motýlu víla patří. Ani Sofinčin motýl nebyl naštěstí daleko. Dával si do trumpety v maceškovém záhonu. Byl totiž trošku mlsoun a nerad někam spěchal. Když už měl břicho plné nektaru, otřel si sosáček a povídal:

„Ty jsi mi ale čiperka. Jiné víličky pěkně dlouho kulí oči na svět, než se odváží vzlétnout. S tebou budu mít, koukám, pěknou kupu starostí,“ naoko se zamračil, ale bylo vidět, že si dělá legraci.

Sofince se hrozně ulevilo. Přece jenom není opuštěná! Hned na nového kamaráda vysypala všechny otázky.

„Kdo vlastně jsem? Proč jsem tady? Kde jsou ostatní víly mého druhu? Jak se za nimi dostanu?“

„Jsi malá víla, ale víc ti nepovím. Ještě bych to nějak pomotal. Víly to nemají tak jednoduché jako zvířátka. Samé úkoly a pravidla a cestování, bolí mě z toho tykadla, jen když si to představuji. Musíš na vílí úřad, kde ti přidělí práci a všechno vysvětlí. My motýli jsme tady jen na otvírání třešňových květů. Takže já mám odpracováno,“ spokojeně roztáhl křídla a hřál se na sluníčku. Víla se ale neměla k odchodu. Spíš vypadala, že se každou chvíli rozpláče.

„Ale neboj se, zůstanu tvůj přítel, a když budeš potřebovat, pomůžu ti,“ dokončil trochu neochotně, protože do žádné velké práce se mu nechtělo. Zvlášť když je tak pěkný den.

Sofinka byla zklamaná. Nedožvěděla se od něj skoro nic.

„Víš aspoň, kde ten vílí úřad je?“

Motýl pohlédl k oblakům. „Samozřejmě. Musíš vylétnout až k nebi, prokličkovat mezi obláčky a najít pruhovaný zámek tam, kde začíná duha. A moc tady dole nemeškej, ať tě nechytí kočka. Cestou dej pozor na vítr a vyhni se mrakům s bouřkou a deštěm!“ Sypal ze sebe motýl jednu radu za druhou. Ještě aby se tak Sofince cestou něco stalo! Není pro motýla větší pohroma, než když se jejich víla někde zasekne a nedorazí k ohlášení na úřad. Žádnou další už potom na starost nedostanou a přijdou o svou motýlí důstojnost. Samozřejmě. Motýl s vílou a motýl bez víly, to je přece velký rozdíl.

Úkol:

Vymaluj si zoubkovou vílu Sofinku i s motýlem. Jaké barvy na křídlech by se ti nejvíc líbily? Při jejich kreslení se můžeš inspirovat křídly skutečných motýlů.

„Dobře. Až k nebi, vyhýbat se dešťovým a bouřkovým mrakům a najít pruhovaný zámek na začátku duhy,“ opakovala Sofinka, aby si dodala trochu odvahy. Vílí úrad. To bude určitě moc kouzelné místo! Nejspíš bude vypadat jako pěnové království, kde se všichni budou válet v obláčkích a cucat duhová lízátka. Bude tam hrát veselá muzika, všude budou létat balóanky a třpytky. Už aby tam byla!

Neohroženě vylétla ze zahrady nahoru, ale co to? Vítr s ní začal cloumat sem a tam. Zabírala křídélky jako při závodech, až málem srazila čmeláka.

„Dávejte pozor, milostivá, nejste ve vzduchu sama!“ Jejda, to je ostuda. Sofinka rychle kmitala křídélky, aby se vzdálila od země a vyhnula se dalšímu nebezpečí srážky. Uf, už je konečně dost vysoko.

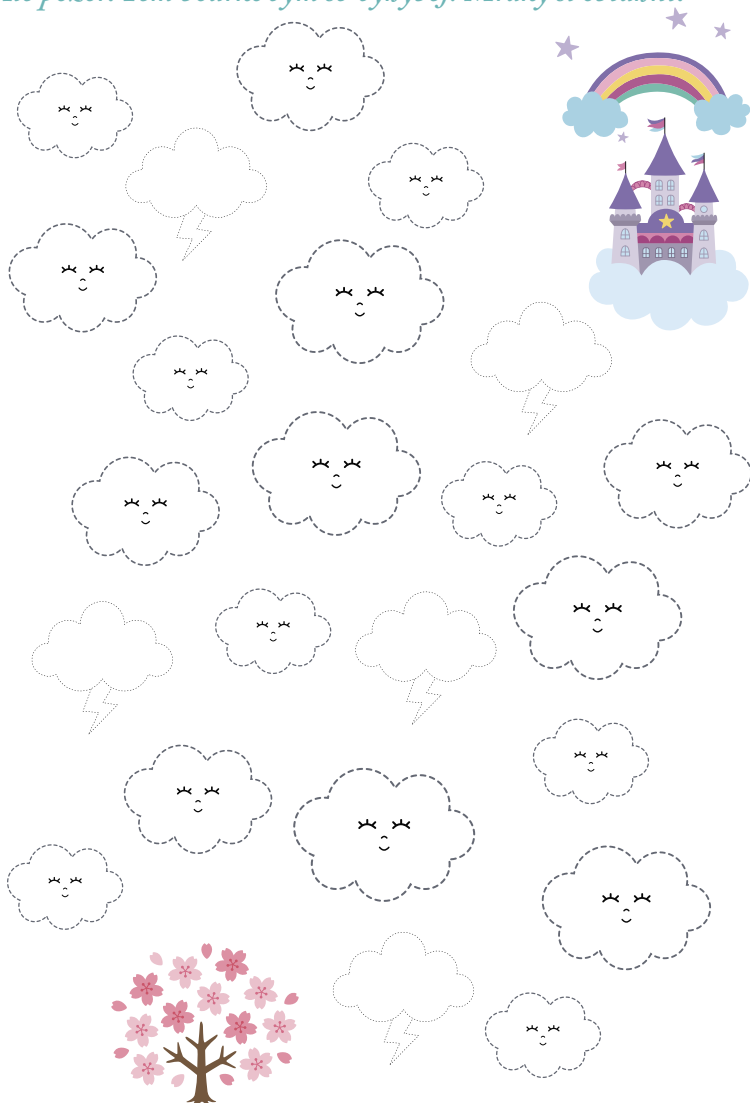
Ale pozor, tam si zase Sofinku hladový pták spletl s motýlem a chtěl ji sezobnout. Kam by se před ním jen schovala? Žádné stromy, křoví ani kameny v dohledu. Široko daleko nic než bouřkový mráček. Co naplat, že ji před nimi motýl varoval. Šup do něj!

Jejky, tam bylo černo a podivně to tam bzučelo. Pták byl sice pryč, ale mráček se začal otrásat. Třásl se a třásl jako mokrý pes, když se oklepává od vody. Co se to jenom děje? Bzzzt! Najednou se celý rozsvítil, zablikal a poslal k zemi jeden slaboučký blesk. Sofince to zkrabatilo sukýnku a vlasy se jí postavily jako ježkovy bodliny.

Vypotácela se ven úplně popletená a chvíli vůbec nevěděla, kde je a kam letí. Naštěstí se však za hradbou kudrnatých bílých obláčků ukázal paprsek duhy. Sofinka z té radosti na všechny problémy zapomněla a letěla vstříc budoucnosti.

Úkol:

Pomůžeš Sofince najít cestu mezi mraky do duhového zámku?
Ale pozor. Těm bouřkovým se vyhýbej! Mraky si obtáhni.

Víla v zácviku

Ó, kdybyste to viděli nad mraky... tam vám ale bylo překrásně. Dole pod Sofinkou se oblaka škaredila a hrozila deštěm, ale nahoře svítilo jasné a teplé sluníčko a k víle se čím dál víc přibližovala duha. Vypadala jako pestrobarevný most nad celou oblohou.

„Kde tak může mít konec? Kde je ten úřad pro víly? Není to celé nějaká hloupost? Co když si ze mě jenom motýl dělal legraci a já tu teď létám jako trdlo, nic nenajdu a budu se muset vrátit, odkud jsem přišla. Poťouchlý motýl se mi bude smát a vyplazovat na mě sosáček.“ V Sofince to začalo vrít. „Počkej, ty darebo, já tu cestu najdu, a až se vrátím, proženu tě kolem sadu a vypiju ti všechny kytičky!“

Jak malá víla plánovala pomstu nezvedenému motýlovi, přestala dávat pozor na cestu a najednou plesk, postavilo se jí do cesty něco měkkého a poddajného, jako polštářek z žužu. Ve slunečních paprscích se houpal běloučký mrak a na něm vyrůstala podivná budova. Vysoká jako deset žiraf postavených na sobě, široká jako tři autobusy zaparkované vedle sebe a okýnek měla asi tolik, jako je much v jednom hejnu.

Celý dům zalévala duha a vchod byl ozdobený hvězdičkami, křídly, listy a květinami. Přesto ale vyhlížel přísně. Stejně jako máma, když vás načape, že strkáte prsty do hrnečku

s mlékem nebo se umažete od bláta. Rozhodně to nevypadalo, jako že by tam měla být zábava.

„Tak tady je to. Motýl nekecal! Sem chodí všechny velké a vážené víly do práce. Můžu tam vůbec sama vejít? A co tam komu řeknu? Nebudu vypadat hloupě?“ přemítala. Nu což, je lepší to zkusit než strachy utéct, ne? A Sofinka na strach netrpěla, to už bylo jasné.

Úkol:

Jak podle tebe vypadá úřad pro víly v mracích na konci duhy? Obtáhni si ho, pořádně vyzdob a vybarvi.

